

EEN KONINKRIJK 3

Het aardrijk in verval en een nieuw begin.

In de voorgaande studie hebben we gezien. hoe het volmaakte aardrijk van God, is vervallen tot een onvolmaakt aardrijk. De oorzaak daarvan was de ongehoorzaamheid van het eerste mensenpaar. De diepste oorzaak was de zucht naar meer. Dat verlangen was ontstaan, omdat zij luisterde naar iemand die 'leugenaar' heet. Hij wordt ook 'satan' genoemd, wat 'tegenstander' en 'wegversperder' betekent.

In het N.T. wordt hij ook 'duivel' genoemd. Deze Griekse naam: 'diabolos', heeft meerdere betekenissen. Ik noem u er enkele: 'lasteraar', 'hij die door elkaar draait', denk maar aan de bekende koek met die naam. Uitgaande van die namen kunt u zich een redelijk goed beeld vormen van de persoon, die het eerste mensenpaar toesprak in de Hof van Eden.

Laten wij het maar eens op zijn Hollands zeggen: Hij is een leugenaar, een bedrieger. Hij wil alles door elkaar draaien en omverwerpen. Denk maar aan het stukje speelgoed: de diablo. Denk maar aan de koek - de Zeeuwse bolus, die eerst door elkaar wordt gedraaid en daarna pas gebakken wordt. Denk ook maar aan het ons bekende woord: 'dia', wat 'doorheen kijken' betekent.

Zo iemand was de stem, die tot Adam en Eva sprak. We kunnen eigenlijk niet schrijven 'de persoon', omdat het geen persoon is, maar een engel, die gebruik maakte van het lichaam van het mooiste dier (toen), de slang. Die was het, waar zij naar geluisterd hebben, en die zij gehoorzaam werden.

Wat kun je van zo'n iemand verwachten? Toch helemaal niks. Misschien zou u een verzachtend argument willen aandragen voor Eva, door te vinden, dat ze toch niet wist, dat hij zó slecht was. Dat klopt, maar uw argument heeft geen waarde, want het ging nou juist niet om dat weten en ook niet om dat eten. Het gehoorzamen aan God was voldoende en zij hadden voldoende en wisten voldoende, want alles was 'volmaakt'.

Wij kennen het gezegde wel: 'Alles weten maakt niet gelukkig!' Nou, zo is dat toen wel gebeurd. Toen in die volmaakte heerlijke tuin, in Gods aardrijk. Trouwens wie je gehoorzaamt, diens knecht ben je. Gehoorzaamden zij eerst God, de Schepper van alles, hun Maker en Eigenaar, nu waren zij knecht en slaaf geworden van Gods tegenstander, de leugenaar en bedrieger, hier boven al genoemd.

Dat vreselijke, die omdraaiing (diablo), geldt ook ons, omdat wij allemaal afstammen van dat eerste mensenpaar. Romeinen 3:23: 'Want allen hebben gezondigd en derven (missen - zijn kwijtgeraakt) de heerlijkheid Gods.' Het is duidelijk, mijn lezer, wat we zijn kwijt geraakt.

Ik hoop nu wel, dat u uit het voorgaande wel hebt begrepen, dat ik niet een gelovige ben zonder een heerlijke toekomst. De mens verkeert niet in een hopeloze positie, nee, gelukkig niet. Daar zullen wij steeds van uitgaan bij ons schrijven. Er is een Helper, een Verlosser, gekomen, en als u dat wilt, dan kunt u weer een kind worden van uw Maker. Door Jezus Christus wel te verstaan, want een andere weg of mogelijkheid is er niet.

Ik ben inmiddels oud genoeg om te weten, dat er over die Verlosser op veel verschillende manieren wordt gesproken. Hij wordt op veel verschillende manieren aan u bekend gemaakt en voorgesteld. Dan hoort u bijvoorbeeld: 'U moet zus en u moet zo, en Hij is zus en Hij is zo.' Het ergste is dan echter, dat de nood waarin u verkeert, niet aan de orde komt.

Vroeger, oh zult u misschien denken: 'Daar komt hij weer met het schooltje van vroeger.' Mis, want mijn arbeidsverleden is ook vroeger, snapt u? Vroeger dus, ging ik beroepsmatig proefvaren met een zeeschip. Tijdens zo'n proefvaart werd ook geoefend wat er moest gebeuren en wat de passagier moest doen, als het schip zou gaan zinken. Het eerste was dan, dat alle alarmen op diverse manieren in actie kwamen.

Vervolgens, en logisch, want daar ging het om, moesten we zo snel mogelijk naar de reddingsboten lopen. Ja lopen, want met het inschakelen van de alarminstallatie stopten de liften. Dus de trappen op. Och, het was maar een oefening, haast was er dus niet.

'Och', zei op een keer de kaptein, 'je zou dat eens moeten zien als het schip werkelijk zinkende was. Ze zouden elkaar verdrukken en verdringen om toch maar zo snel mogelijk bij de reddingsboten te komen. Ik dacht hierover na vanwege al die kleuren en soorten godsdienst en kerken.

Nou mijn lezer, mijn conclusie is, dat als u na een gehaaste tocht bij de reddingsboten bent aangekomen op dat zinkende schip, dan zult u volkomen maling hebben aan de kleur van die reddingsboot. Dan is er maar één ding belangrijk. U moet erin, en u wilt zo snel mogelijk weg van dat zinkende schip.

Eigenlijk zouden we nu wel 'amen' kunnen schrijven, toch? Dit is het toch, waar het alleen maar omgaat, als u beseft krijgt, wie u bent en waar u bent. Dit is de boodschap, die Evangelie genoemd wordt en terecht, want het is toch een Blijde Boodschap van redding? De positie waarin u mens na die dramatische zondeval verkeert, is die van een zinkend schip. Ik weet geen duidelijkere uitleg of voorbeeld. Het schip lijkt verloren, maar de opvarenden kunnen gered worden.

Zó staat het in mijn Bijbel en die geloof ik, omdat dat het woorden zijn, die God Zelf heeft gezegd. Als u die woorden niet geloven wil, dan bent u bezig de grootste fout te maken van uw leven, dat voor u een eeuwig durend gevolg zal hebben, dat vreselijk is. Wie was die leugenaar eigenlijk, die bederver?

Hij was de hoofdenkel en kwam door hoogmoed en zucht naar meer ten val en werd gestraft door God, Zijn Schepper. Met hem zijn er nog veel engelen gevallen en gestraft. Met elkaar zijn zij boze geesten, want engelen zijn geesten. Ik ga u de verklaring uit de Bijbelse encyclopedie van Grosheide citeren: 'De satan is de mensenmoordenaar en leugenaar van de beginne geweest.' (Er staat niet van vóór de beginne, maar van de beginne). Ik citeer verder: 'De satan is het hoofd van een rijk en heeft vele boze geesten onder zich. Hij werkt bij de toelating Gods, is sinds de val in zonde van het menselijk geslacht de overste van deze wereld. Hij keert zich in het bijzonder tegen het werk van Christus, Die gekomen is om hem zijn macht te ontnemen en die hem overwonnen heeft.'

1 Johannes 3:8-9b: 'Wie de zonde doet is uit de duivel, want de duivel zondigt van den beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de

werken des duivels verbreken zou. Een ieder, die uit God geboren is, doet geen zonde.' De satan beschikt over de mensen, die uit mensen zijn geboren, totdat zij door Christus vrijgemaakt (verlost) zijn uit dat rijk van de duisternis.

Kolossenzen 1:13: 'Hij heeft ons verlost uit de macht (of rijk) van de duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde.' Hé, valt het u ook op? Er is weer een Koninkrijk bijgekomen op onze lijst met Koninkrijken. Eén met de prachtige naam: 'Het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde.' Het wordt echt niet te moeilijk hoor, nee stil maar, wacht maar, alles wordt nieuw.

Wat doe ik nu toch weer? Zonder dat ik er erg in heb, citeer ik een liedje. Had u het ook in de gaten? Maar we blijven gewoon verder vertellen hoor op onze manier. Soms wel een beetje krom, maar dat is voor de duidelijkheid, moet u maar denken.

We hebben tot nog toe gezien, dat God de Maker en Schepper en dus Eigenaar van het aardrijk is. Is God nog de Heerser over dit Aardrijk? Nee, want dat is die leugenaar geworden door onze schuld. Helaas is het is niet anders! Alles is van de Maker, maar het maaksel luistert niet meer voluit naar de Maker. De situatie is nu zó: De mens kan luisteren naar zijn Maker of naar de leugenaar. In zekere zin kan hij kiezen, maar er is een groot probleem voor sommige mensen, beter kunnen we schrijven: voor veel mensen.

Het probleem is namelijk, dat er twee stemmen zijn in uw leven, althans dat hoop ik. Er zijn genoeg mensen, die geen enkele stem meer horen. Die leven hun eigen leven naar eigen inzicht, zo gezegd. Zij horen niets meer van binnenuit over zichzelf, omdat zij zonder dat zij het beseffen, volledig het volgzame voorwerp zijn geworden van de leugenaar. God blijft roepen zolang er redding mogelijk is, daarna houdt het roepen op. Hoe Hij dat doet? Door Zijn Bijbel, door de profeten, door Zijn Zoon, door Zijn kinderen en ook nog altijd door Zijn schepping. Kort en goed, er zijn dus twee stemmen in u en om u, en de vraag is: 'Naar welke stem luistert u?

Wij kunnen dus vaststellen, dat God de Eigenaar is en blijft van de schepping. Hij is de enige met recht daarop, omdat Hij de Maker er van is. Hij kan echter niet meer wonen in dat rijk door de zonde, die gekomen is door ons mensen. Maar door Zijn recht en almacht is Hij nog steeds aanwezig in dat gevallen heerlijke rijk. Daardoor noemen wij de situatie, zoals die er nu is: 'Het Koninkrijk van de hemelen'.

Hij is er dus nog wel, maar Hij kan er niet meer zijn, zoals dat was in Genesis 2. Hij spreekt nog wel, maar niet iedereen luistert en is dus ongehoorzaam. Er staat niet 'hemel', gelukkig niet, want dan zou God aan een plaats gebonden zijn. 'Hemelen', staat er en dat betekent allesomvattend, óver alles, omdat er maar één rechtmatige Eigenaar is en dat is God. Zijn naam is 'IK BEN'.

Er zijn mensen, die ook dezelfde fout maken, die Adam en Eva al eerder gemaakt hebben. Die overigens zonder succes wegkruipen voor God. Dat is totale onzin, want je kunt voor God niet wegkruipen, want Hij is zoals zijn Naam is: 'IK BEN'. Je moet ook niet voor God wegdraven, want hij haalt je altijd in, de 'IK BEN'. We leven nu in het Koninkrijk van de hemelen. Daarin leeft alles van

de schepping, dieren, planten, ongelovigen, Christenen, naamchristenen, maar ook Gods kinderen.

Gods kinderen zijn echter heel anders, want dat zijn mensen die opnieuw geboren zijn. Dat zijn mensen, die niet geboren zijn door een vader en uit een moeder, maar die door Gods Heilige Geest opnieuw geboren zijn tot nieuwe mensen. Ze leven nog wel in hun oude (eerste) lichaam met al zijn problemen, maar wel met een nieuwe geest: 'De Heilige Geest'. Deze nieuwe mensen zijn leden van het Koninkrijk van God, die echter nog wel leven in het Koninkrijk van de hemelen.

Daarom schrijft de schrijver van de Hebreeënbrief in hoofdstuk 11:13b over de gelovigen van de oude bedeling: 'En zij hebben beleden, dat zij vreemdelingen en bijwoners waren op aarde.' Ook Petrus schrijft over Gods kinderen, die op de aarde leven in 1 Petrus 2:11: 'Geliefden, ik vermaan u als bijwoners en vreemdelingen, dat gij u onthoudt van de vleselijke begeerten, die strijd voeren tegen uw ziel (leven) en dat gij een goede wandel leidt onder de heidenen - ('ongelovigen' wordt hier bedoeld).'

Ziet u wel Gods Koninkrijk is ook op aarde in het Koninkrijk van de hemelen inbegrepen. In dat rijk is alles begrepen, maar niet duidelijk te onderscheiden van elkaar. God was weg uit Zijn schepping en de leugenaar regeerde over de mensen. Als er nou verder niets meer zou komen, dan zou het eigenlijk het einde betekenen van Gods wil. En dan maar wachten op het definitieve einde, of nergens op wachten en gewoon met elkaar onze best doen voor de schepping.

Gelukkig is het anders, want God stuurde profeten, die kwamen vertellen over Gods wil en Gods gedachten. Zij waren het, die kwamen zeggen, dat er geweldige veranderingen in de wereldgeschiedenis zouden komen. Er komen tijden, profeteerden zij, dat God weer in het middelpunt zal staan, of op zijn minst wil staan.

De profeten kregen gelijk. Het is gebeurd en er gaat ook nog heel veel gebeuren in de toekomst. Als we onze Bijbel lezen, dan weten wij het ook, het is voor ons op geschreven in dat Godsboek, de Bijbel. Als we dat boek goed lezen en we geloven wat er staat, dan lezen we daarin, dat Hij één man uitkiest. Een heiden, zoals heel veel mensen zo iemand vernederend noemen. Die man heet Abram, en hij moet de eerste worden van een groot volk, dat wel wil luisteren naar God.

Dat volk zal een eigen en een apart land krijgen. De grens van dat land zou in het westen zijn bij de rivier de Nijl bij Egypte tot de rivier de Eufraat in het Oosten in het huidige Irak, volgens Genesis 15:18. Dat volk is er ook gekomen en kreeg de naam: 'Israël'. Dat heeft een grote verandering gebracht in de wereld, en dat zal voortduren tot alles weer eeuwigheid is, zoals beschreven in 1 Korinthiërs 15:18 en Openbaring 21:9 v.v. waarin God weer alles in allen zal zijn.

Al dit gebeuren valt dus onder en in Het Koninkrijk van de hemelen. Zo is het dus nu en zal dat duren tot het einde. Een redelijk goede definitie van het Koninkrijk van de hemelen is: 'Het is de tijd, waarin God spreekt en werkt, maar niet iedereen luistert en doet wat Hij wil.'

We gaan nu dat nageslacht van Abram bezien. We gaan dat niet uitgebreid of diepgravend doen. Al zouden we dat kunnen, dan doen we het toch niet, omdat het ons nu gaat over de Koninkrijken. Om dát beter te kunnen begrijpen, zullen we er wel wat over moeten schrijven. We willen daarvoor Gods Woord, de Bijbel gebruiken als leidraad en leermeester en onze eigen mening daaraan onderwerpen.

Wie was en is Abram, die later een nieuwe naam kreeg, omdat hij een totaal nieuw leven kreeg? Wel, Abram woonde in het land, wat wij nu Irak noemen. Het is het land, waarvan sommigen zeggen, dat dit het Paradijs, of toch maar liever de Tuin van Eden, zou zijn geweest. Wij weten het niet, maar het is ook niet belangrijk, dus geen probleem.

Abram is getrouwd met zijn nicht en is eigenlijk al een oude man, als hij door God geroepen wordt, dat hij zijn land en zijn familie verlaten moet, en dat hij naar en ander land moet gaan (lopen). 'Best wel een man op leeftijd', zouden wij nu zeggen. Ja, dat klopt, maar hij doet het wel. Wat hij allemaal had en wat hij allemaal meegenomen heeft, weten wij niet. Ook geen probleem, want hij gaat.

O ja, één fout maakt hij al in het begin. Het was Gods bedoeling, dat hij samen met zijn vrouw Saraï zou gaan. Kinderen hadden ze niet, dat was wel verdrietig, maar dat kon nou eenmaal niet, snapt u? Wat lijken die twee mensen toch veel op de eerste twee, Adam en Eva. Eén groot verschil was er wel, want ze waren niet samen. God riep hen wel samen, maar ze gingen niet samen. Nee, zijn vader ging mee en ook een neef ging mee. Ieder van hen had dan ook weer een groepje om zich heen, die dan ook wel weer mee willen, want zo gaat dat dan. Zo wordt het toch een heel gezelschap en dan ook al die dieren nog.

Laten we maar eens lezen, hoe het is gegaan. Het staat opgeschreven in Genesis 12:1-4a: 'De Here nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden. Toen ging Abram, zoals de Here tot hem gesproken had, en Lot (zijn neef) ging met hem.'

In Genesis 11:31 kunnen we lezen, dat ook de vader van Abram mee ging. Dus, die twee waren, toen ze wegtrokken niet samen, maar met meer. Later in het leven van Abram, die toen Abraham heette, ontdekte hij wel, dat die familie toch maar beter in Irak hadden kunnen blijven. Maar ja, achteraf hè?

Abram was een heiden, hebben we al gezegd. Als u oplet, dan gaan veel mensen er vanuit, dat hij een Jood was of een Israëliet. Dat was echter niet zo, want die bestonden toen nog niet, en dat was nou juist Gods bedoeling. Er moest namelijk een nieuw soort mensen ontstaan, een nieuw volk. God wilde weer een eigen volk met een eigen land, weer een nieuw begin dus met twee mensen.

De eerste twee mensen waren Hem ongehoorzaam geworden. Nu koos Hij, na lange tijd - vinden wij - maar God kent geen tijd, weet u nog - opnieuw weer twee mensen voor een nieuw begin. Hij wilde een volk, dat Hem zou gehoorzamen, en dat begon daar in Irak, met die twee oude mensen.

Dat nieuwe land was niet nieuw. Dat was er allang. 'Kanaän' was de naam van dat land. Weet u wat die naam betekent? Het betekent: 'Purperland', mooi toch? Purperland, de kleur van de Koningsmantel is purper. Nou, u weet het wel, de Heere Jezus kreeg van de heiden Pilatus een koningsmantel om met de kleur purper. Wat mooi toch mijn lezer! Nu moet ik weer oppassen, want anders ga ik weer dwalen, afdwalen van ons onderwerp, maar mooi is het wel!

Uit dat volk, dat uit de onvruchtbare vrouw en man is voortgekomen, is de nieuwe Adam geboren, wat mooi! De nieuwe Adam, Die Koning zou worden over het nageslacht van die twee oude mensen, is geboren in het land 'Purper', de Koningskleur. Koning zou Hij worden over dat nageslacht van Abraham, en door dat volk voor heel de schepping.

Dat volk zou bestaan uit priesters. Petrus schrijft hier over in 1 Petrus 2:9: 'Gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk dat Gods eigendom is, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.' Nou wat die duisternis is, hebben we al met elkaar gezien bij Genesis 3, toen dat rijk is begonnen.

Over de Heere Jezus gaan we verderop D.V. beslist nog meer hebben. Terug naar de les. Abram was een heiden. Het woordenboek geeft aan, dat die naam 'vereerder van afgoden', 'ongelovige', betekent. Weet u, dat als er in de Bijbel sprake is van heidenen, het dan over u en mij gaat. Heidenen zijn alle mensen, die geen nageslacht zijn van Abraham.

Zo, dat is nogal wat, en zo iemand kiest God uit? Ja, dat doet Hij, en we kunnen dat misschien wel vreemd vinden, maar het is van geen enkel belang, wat wij er van vinden. God deed, punt. God riep hem uit dat heidendom weg. Later krijgen zijn nakomelingen een andere naam: 'Israëliet'. Dat betekent: 'strijder voor God'. Dat is heel wat anders, vindt u ook niet? Het is een erenaam.

Nog een andere naam voor dat volk is: 'Jood', van de naam 'Juda', en dat betekent: 'Godlover'. Toch ook mooi en totaal anders dan de naam 'Heiden', prachtig! Als God iets met iemand gaat doen, dan houdt u het niet voor mogelijk, wat er dan kan gebeuren. 'Het begrijpen is mij te wonderbaar', zegt Koning David daarom in Psalm 139:6.

We gaan toch weer even terug naar het begin van de geschiedenis van Abram en Saraï. Zij leefden in +/- het jaar 2000 na de schepping, 300 jaar na de zondvloed. Een verre achteroom van Abram, 'Sem' heette hij, leefde ook nog. Sem, een zoon van Noach, heeft dus aan Abram kunnen vertellen hoe het vóór de zondvloed was. Hij zal best wel eens met die verre achteroom, daarover hebben gepraat, denk ik.

Abram vertrekt dus uit de plaats Ur, gelegen aan de rivier de Eufraat, onder in het huidige Irak, naar het land dat God hem wijzen zal. Hoe God dat gedaan heeft, weten we niet. Dat 'wijzen' bedoel ik, maar hij gehoorzaamt en gaat. Wat hij nog niet wist, was hoe lang die reis zou worden. Hij loopt langs de rivier de Eufraat omhoog in noordelijke richting en komt na een zeer lange reis van 1700 km onder in Turkije aan. Dat is meer dan 2x Rotterdam-Parijs heen en terug. Daar rustten zij een lange tijd. Zijn vader Haran overlijdt daar en waarschijnlijk ook anderen van het gezelschap.

Dan gaat Abram weer verder op reis naar het onbekende land. Eerst loopt hij naar de kust van de Middellandse zee, gaat dan langs de kust omlaag en komt aan in het Beloofde Land Kanaän (Purper). Weer was het een reis van 1000 km, bij de 1700 km opgeteld, was dat veel meer dan de kilometers van de avondvierdaagse, zal ik maar zeggen. De lintjes hadden ze toen ook nog niet uitgevonden, bedoel ik.

Ze waren nog maar amper daar, of er breekt een hongersnood uit, want de oogsten waren mislukt. Misschien hebben die twee oudjes wel gedacht: 'Hebben we nou hiervoor die lange reis gemaakt?' Wat doen ze dan? Ze gaan maar verder naar het zuiden en komen tenslotte in Egypte aan. Och, het is maar 400 km.

Na enige tijd, en een leugentje om bestwil, gaan ze weer terug naar het Purperland (Kanaän), waar ze hun verdere leven blijven. Ze hadden een geweldig lange reis afgelegd. Misschien hebben ze er meerdere jaren over gedaan, en nu? Nu, zijn ze er, en wat nu? Het is niks bijzonders dat land. Een huis hebben ze er niet, een groot deel van de familie was achtergebleven. Nee, ze zullen zich wel een vreemdeling hebben gevoeld.

Wat ze niet in de gaten zullen hebben gehad, was, dat ze met die lange reis langs de buitengrens gelopen waren van dat land, dat eenmaal het nageslacht zal erven, namelijk van de Eufraat tot de Nijl. De Heere had een verbond gesloten met Abram, dat zijn nageslacht een groot land zal erven. Genesis 15:18: 'Aan uw nageslacht zal ik dit land geven, van de rivier in Egypte tot de grote rivier, de rivier de Eufraat.' Maar daar zien ze nu nog helemaal niets van. Een huis hebben ze niet, daarom wonen ze in tenten wonen in een woestijnachtig land.

Misschien zullen ze tegen elkaar gezegd hebben: 'Wat was het in Ur toch goed, alleen al die afgoden, dat was niks, maar verder?' Nu kenden ze een andere God, dat wel. Een God, Die gaf en sprak. Dat was wel veel beter dan die stomme afgodsbeelden in Ur, die vroegen van alles. Maar nu hadden ze een God, Die zou gaan geven, had Hij beloofd.

Wat was die belofte trouwens groot. Zij zouden een groot nageslacht krijgen en door dat nageslacht zou de hele schepping gezegend gaan worden. Zo, dat is niet niks. Maar de werkelijkheid was in hun beleving toch nog heel anders. Stokoud waren ze, en ze hadden geen kinderen, wat een puzzel!

Nu hadden ze een dienstmeisje, die 'Hagar' heette, bij zich. Misschien hadden ze het er met zijn drieën wel eens over gehad. Over die kinderloosheid en die belofte, bedoel ik. Tot op een kwade dag Saraï een oplossing vond. Abram moest maar gauw trouwen met Hagar. Dan zal dat probleem vanzelf wel opgelost gaan worden, en dat gebeurde ook.

Maar, mijn beste lezer, begrijpt u wat hier de fout was? Nee, het ging niet om het hebben van twee vrouwen, zoals sommigen onder ons dat vinden, dat was natuurlijk niet goed, dat klopt. Wat hier echter gebeurde was veel ernstiger. Luister maar! Ze dachten, dat ze God een handje moesten helpen, want jij bent te oud en zij is te oud. 'Dan doen we het toch anders', dachten ze.

Afijn, u kent de hele geschiedenis wel. Hoewel geschiedenis? Ik geloof, dat we, wat dat betreft nog heel vaak van die Abrahams zijn. Dat ook wij net als zij

vergeten, dat God gezegd heeft, dat Hij het zal doen. Weet u, Abraham had toen ook weer te doen met die andere stem, weet u wel die stem uit Genesis 3. Dat had wel tot gevolg, dat er nog meer mensen kwamen, die niet geroepen waren. Ook Lot had er niet bij moeten zijn. Het nageslacht van Lot werd een probleem, want dat werd later een vijand van het nageslacht van Abraham en Sarai.

De problemen waren al meegereisd op die lange weg naar het land. Eigenlijk was het ongehoorzaamheid van Abraham. Hij lijkt best wel veel op Adam, vindt u ook niet? Die hadden ook beter samen kunnen blijven, maar daar kwam ook een derde, een ongenode, bij, die heel veel vijandschap heeft gebracht bij de eerste twee mensen. Net zoals bij deze eerste twee mensen in de Hof van Eden.

Dan lijkt het, dat het kwaad ook groeit. Dat nageslacht van het dienstmeisje werd ook een vijand in dat Beloofde Land. Het lijkt allemaal zoveel op de geschiedenis van Genesis 3. Maar wat God zegt, dat gaat gebeuren, want God kan alles. Dus die oude mensen krijgen toch een zoon. Ze noemen hem: 'Isaäk', die naam betekent: 'hij lacht'.

Dat is gekomen, omdat Sara lachte, zeggen sommigen. Ik, de leek, denk daar nog wat anders bij. Ik geloof, dat die naam een profetie is, omdat uit zijn nageslacht een, of beter gezegd, de overwinnaar is geboren. Abraham krijgt de opdracht van de Heere: 'Stuur die andere zoon weg en zijn moeder.'

We lezen daar in Genesis 21:14 over: 'De volgende morgen vroeg nam Abraham brood en een zak water, en gaf het aan Hagar, legde het op haar schouder, als ook het kind, en hij zond haar weg.' Ik weet niet, hoe u hier over denkt, maar ik voel aan alles, dat Abraham van haar en die jongen, die al 20 jaar oud was, veel heeft gehouden. Ook dat nageslacht is en blijft nog steeds, een grote vijand van het nageslacht van het uit Isaäk geboren volk Israël.

God had een plan met die twee mensen en hun nageslacht, en dat is niet te keren of tegen te houden. In Genesis 3 kwam de grote vijand van God, die leugenachtige hoogmoedige hoofdengel, satan, die als grote stoorzender kwam en veel kapot maakte voor het eerste mensenpaar. Weer wil de Heere een rijk op deze Zijn schepping met mensen, die naar Hem luisteren.

Daar heeft Hij een stukje van de wereld voor gekozen en een volk, dat afstamde van Zijn vriend Abraham. Exodus 19:5b stelt: 'Want de ganse aarde is mijn eigendom!' 'En het nageslacht van Abraham zal mijn eigendom zijn', stelt Genesis 19:5a. Echter wel op één voorwaarde volgens Genesis 19:5a: 'Nu dan, indien gij aandachtig naar mij luistert en mijn verbond bewaart!'

Dat luisteren, is in Genesis 3 het probleem geworden. We zullen in het volgende hoofdstuk gaan zien, hoe het verder is gegaan met het volk en met het land en ook met het luisteren.

Wordt vervolgd in: HET KONINKRIJK DEEL 4

Uw Dick Mourik